

РЕШЕНИЕ N 330
София, 8 юли 2008 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на двадесети юни две хиляди и осма година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА

ЧЛЕНОВЕ: ИВЕТА АНАДОЛСКА

КАПКА КОСТОВА

при участието на секретаря А.Караджова

и в присъствието на прокурора Стефка Бумбалова

изслуша докладваното от Елена Величкова

дело № 275 по описа за 2008 година.

Срещу решение по внохд № 187/2008 г. на Апелативен съд-гр.София е постъпил касационен протест от Апелативна прокуратура-гр.София с доводи за явна несправедливост на наказанието на подсъдимия, което се поддържа в съдебно заседание от представителя на Върховната касационна прокуратура.

Срещу същото решение е постъпила касационна жалба и от подсъдимия А. К. А. с оплаквания за съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наказанието, която също се поддържа в съдебно заседание лично от подсъдимия и защитата.

Частните обвинители и граждански ищци, чрез поверениците им са на становище протеста да се уважи, жалбата на подсъдимия да се остави без уважение.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като съобрази становището на страните, и за да се произнесе, взе предвид следното:

С решение от 10.03.2008 г., постановено по нохд № 187/2008 г. на Апелативен съд-гр.София, е изменена присъда по нохд № 2862/2003 г. на Софийски градски съд, като подсъдимия А. А. е оправдан да е извършил деянието в пияно състояние и да е нарушил правилата за движение, визиран в чл.20, ал.1 и чл.20, ал.2 ЗДвП. Намален е и размера на наложеното на подсъдимия А. наказание от десет на осем години лишаване от свобода.

Присъдата е обезсилена в частта, в която е уважен граждански иск за сумата от 742,56 лева на гражданския ищец В. В. И.

В останалата ѝ част присъдата е потвърдена.

С посочената присъда подсъдимият А. А. е признат за виновен в това, че на 23.03.2003 г. в гр.София, при управление на лек автомобил с ДК № СО 58-37 АА, нарушил правилата за движение и по непредпазливост причинил смъртта на едно лице и средни телесни повреди на пет лица, като деянието е извършено в пияно състояние и А. е избягал от местопроизшествието, и случаят е особено тежък, поради което и на основание чл.343, ал.3 във вр. чл.343, ал.4 във вр. чл.342, ал.1 е при условията на чл.54 НК е осъден на десет години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален общ режим. На основание чл.343Г НК подсъдимият е лишен от право да управлява моторно превозно

средство за срок от три години. С присъдата е признат за невиновен и оправдан да е нарушил чл.23, ал.1 от ЗДвП. С присъдата са уважени граждански искиове за причинени неимуществени вреди в различни размери на гражданските ищци.

По протеста на Апелативна прокуратура-гр.София:

Единственото оплакване в протеста е за явна несправедливост на наказанието, като апелативният прокурор е останал недоволен от това, че е несъобразена изключително високата степен на обществена опасност на деянието, обстоятелството, че реално е била застрашена сигурността и живота и на останалите, чакащи на спирката хора и на спътниците му, возещи се в инкриминирания автомобил - съпругата му и малолетното му дете. Несъобразени според обвинението са и скоростта на управление на лекия автомобил към момента на извършване на деянието, която значително надвишавала нормативно определената и обстоятелството, че А. е избягал, без да укаже помощ на пострадалите. Твърди се също, че макар и реабилитиран, подсъдимият е бил осъден като непълнолетен, което сочело на обременено съдебно минало.

Доводите са неоснователни. Размерът на наказанието, променен с въззивното решение от десет на осем години произтича от оправдателната част на решението, а именно: въззивният съд е приел, че не е налице квалификация елемент пиано състояние. Срещу това прокуратурата не възразява. Върховният касационен съд намира, че решението в тази му част е незаконосъобразно, но допуснатото от въззивния съд нарушение на закона не може да бъде поправено, тъй като липсва протест в тази насока.

Сочените като несъобразени по отношение на размера на наказанието обстоятелства в голямата си част са квалифициращи такива по отношение на самото престъпление и няма как да бъдат обсъждани като отегчаващи вината обстоятелства. Няма как да бъде споделено и твърдението, че подсъдимият А. е с обременено съдебно минало, като се вземат предвид особените правила за реабилитиране на непълнолетните извършители, обстоятелството, че съществуват и специални норми, по силата на които не се вземат предвид престъпленията, извършени от деца като непълнолетен, дори и при квалифициране на последващи престъпления като такива, извършени при условията на рецидив. Следва да се отбележи и нарушение на закона по отношение на наказанието, допуснато от първоинстанционният съд и констатирано от въззивният, касаещо наказанието лишаване от правоуправление и наложено на основание чл.343Г НК в размер по-нисък значително от визириания в чл.49, ал.2 НК. Това нарушение на закона също няма как да бъде поправено, поради липса на въззивен протест.

По изложените съображения Върховният касационен съд, първо наказателно отделение намира подадения протест изцяло неоснователен.

По жалбата на подсъдимия А.:

Оплакванията в жалбата са за нарушено право на защита и явна несправедливост на наказанието, и са напълно неоснователни. Твърди се от защитата, че на подсъдимия не му е било известно какво е точно обвинението срещу него, защото не му е било предявено обвинение за това, че е нарушил знак В-26 и той не е могъл да организира защитата си по това обвинение. Доводът е напълно неоснователен и голословен. Първоинстанционният съд е провел общо двадесет и четири съдебни заседания, в хода на които са били удовлетворени всички доказателствени искания на подсъдимия и защитата. Обвинението срещу него и за това, че на инкриминираната дата при управление на лек автомобил, в нарушение на правилата за движение по непредпазливост причинил смъртта на едно и средни телесни повреди на пет лица, като деянието е извършено в пиано състояние и случаят е особено тежък. По това обвинение подсъдимият се е защитавал по време на инстанционното разглеждане на делото и е осъществил правото си на защита с пълнота. Обвинението е не само конкретизирано, но и детайлизирано още в диспозитива на обвинителния акт, където ненужно са изписани цифром и словом всички нарушения на закона за движение по пътищата и всички съставомерни последици на извършеното престъпление.

Неоснователно е и оплакването за явна несправедливост на наказанието, което е и формално направено в жалбата, без да се сочат несъобразени от инстанционните съдилища обстоятелства, имащи значение за определяне размера на наказанието.

Както бе посочено по-горе, наказанието е явно несправедливо с намесата на въззивния съд, но този порок не би могъл да бъде поправен, поради липса на протест.

По изложените съображения Върховният касационен съд, първо наказателно отделение намира постановеното решение законосъобразно и справедливо, а подадените жалба и протест неоснователни.

Ето защо и на основание чл.354, ал.1, т.1 НПК Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение по внохд № 187/2008 г. на Апелативен съд-гр.София, с което е изменена присъда по нохд № 2862/2003 г. на Софийски градски съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ:

1.

[подпис]

2. [подпис]